

Sebrané pohádky

R1.A

(nejvíce psycho třídy na světě)

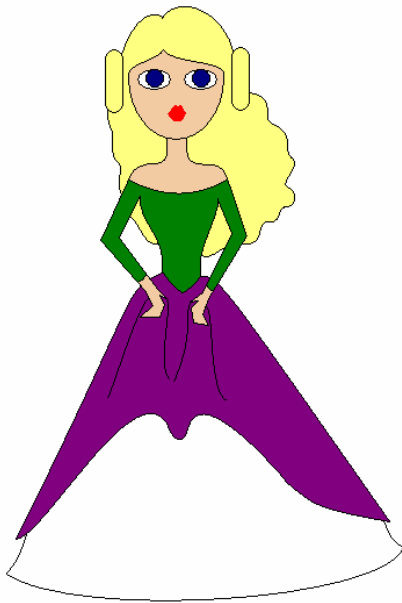
Sebrala Klárka Adámková (z R1.A)

Saligaj

1. kapitola

Byla jednou jedna dračice, která hledala místo pro naklazení vajec. Nikde ale nebylo to vhodné místo. Dračice to pozná podle toho, že její drahočkam, zelený drahočkam na hlavě, se rozsvítí. Byla to poslední zelená dračice. Když nakladla vejce, odletěla, aby je nikdo neobjevil. Ale přiletěli černí draci a snědli čtyři vejce z pěti. To poslední se totiž zakutálelo za kámen. Mezitím draci vyhynuli a to vejce, to jediné zelené vejce, přežilo.

Byla jednou jedna dívka, která měla velice zlého otce. Matka zemřela a už neměla nikoho kromě otce. Jmenovala se Marlín. Tě dívce bylo 10 let a byla velmi hodná a skromná - byla prostě opak otce. Byla to princezna ze země Ganlie, její otec

byl král. Ta dívka neměla otce ráda, ale věděla, že kdyby se pokusila utéct, zemřela by. A tak žila dva roky v naprosté oddanosti otci. Ale jednou otec zajal chlapce z venkova. Dal ho do nejtemnější kobky a odepřel mu jídlo. Princezně se ale moc líbil. Byl vtipný, hodný, hezký... prostě úžasný. A tak mu i přes zákaz od otce nosila tajně jídlo a navštěvovala ho. Otec se ale jednoho dne velice rozhněval, když zjistil, že chlapec ještě pořád žije. A proto řekl, že ho nechá popravít. Marlín dlouho a hořce plakala, vždyť chlapce - už zjistila, že se jmenuje Arwin - měla tak ráda... Rozčílila se a řekla si, že místo, aby něco dělala, sedí tady a brečí jak malá. Zašla za Arwinem ještě téhož dne a domluvila s ním plán.

Z vejce se mezitím vyklubal drak. Mozek mu sám řekl, že se jmenuje Saligaj, tak to prostě u dračků chodí. Jméno jim určí rodič a předá jim to pomocí mysli. No a tak se Saligaj vydal do světa. Naučil se létat... Ale uviděli ho černí vojáci od vládce země - otce Marlín. Zajali ho a odvedli do pevnosti. Drače se vzpíralo, ale nebylo mu to nic platné - bylo ještě malé a o černých rytířích se všeobecně vědělo, že mají obrovskou sílu. Zničit je dokážou jen čarodějové.

Když šla Marlín z vězení, aby si nabalila věci na ztřešší útěk, viděla, jak přísluhovači jejího otce táhnou dráčku do vězení. Když na sebe Saligaj a Marlín pohlédli, oba ihned věděli, že patří k sobě. Marlín se rychle schovala do stínu vězení a nechala černé vojáky, aby dráčku uvěznil. Výhodou princezny totiž bylo, že měla klíče od každé kobky - otec jí bezmezně věřil, ještě nikdy nic neprovedla proti jeho vůli, tak proč by měla teď? Zašla za Saligajem a chvíli se na sebe dívali. Nejdříve Marlín pocítila vlnu strachu, ale potom se jí v hlavě ozvalo, že se nemusí bát. Dráček i Marlín údivem poskočili. Marlín zkusila vyslat "telepaticky" dráčkovi zprávu - Jsem Marlín. v mysli se jí ozvalo: Já jsem Saligaj. A tak si dlouhou dobu o sobě vyprávěli a když Marlín vyslovila nahlas jméno Saligaj, rozzářil se drahočkam na dračkově hlavě. A tak věděli, že jsou si prostě souzeni. Domluvili se, že dráček uteče s nimi, vlastně, že s nimi uletí. Ujistil Marlín, že je unese a tak se pustili do plánování.

2. kapitola

Přesně ve tři hodiny ráno se Marlín vydala do vězení, aby utekla. Věděla totiž, že vojáci jsou ráno unavení a hlavně opilí. Chtěli utéct tajnou cestou přes podzemní chodby. Otevřela dráčkovi a Arwinovi kobky a vydali se na cestu. Arwin se nejdříve divil a bál Saligaje. Ale Marlín ho ujistila, že se bát nemusí, dráček je prý hodný. Šťastně vyhledali cestu ven a nasedli na dráčku. No, ale ke každé dobré věci patří i věc špatná. Tím neštěstím v té chvíli bylo, že neměli sedlo. Saligajovi byly tvrdé šupiny nepohodlné a dřely ho. Ale to jim

ted' nepřišlo důležité, vždyť je hlavní, že uletěli pryč. Neletěli však ani pět minut a Saligajovi přestávaly docházet síly. Marlín si uvědomila, že vlastně ani nenaplánovali, kam poletí. Asi to bylo proto, že si myslela, že se ven nedostanou. Vyslovila svou obavu nahlas a Arwin přisvědčil, že o tom už také přemýšlel. Ted' však nemají na výběr - musejí přistát tam, kde zrovna jsou.

Saligaj ale odporoval, říkal, že vydrží klidně ještě půl hodiny. Marlín mu ale zakázala letět víc než deset minut. Když letěli těch deset minut, dorazili na místo, které nikdo z nich v životě neviděl. Bylo to takové... Jak to popsat, prostě kouzelné místo. Přitahovalo a zároveň jako by říkalo stůj, sem už nesmíš.

Byl to krásný rybníček s rákosem, jeskyňka a domeček postavený ve stromě. Doletěli tam a zaklepali na dveře. Přihnal se mužík, ani nestiskl kliku a dveře se před ním samy otevřely. Kůněk měl ještě od marmelády, asi zrovna snídal. Arwin a Marlín zůstali ohromeně stát - aby dveře poslouchaly člověka, vlastně pidimužíka, to ještě neviděli. Saligaj se na rozdíl od nich tvářil nezúčastněně, ale jak se za mužíkem objevila červená hlavička dračice, hned zpozorněl. Začal se napařovat a předvádět, ale Marlín ho zpražila pohledem, který říkal: Tohle si nech na jindy. Pidimužík se představil: „Jsem Yipes.“ Představil se i Arwin a Marlín. Pozнала, že mužíkovi se dá věřit a tak se mu se vším svěřila.

Mužík svolil, aby u něho bydleli. Představil dračici, jmenovala se Salira a byla to poslední dračice na světě. A tak u něj žili. Saligaj a Salira se sbližovali stejně jako Arwin a Marlín. Od mužíka zjistili, že je to čaroděj a učenec o dracích. Saliru prý našel na svých toulkách za rodiči - někde usnul a rodiče najednou zmizeli. Doposud je hledá, zatím neúspěšně. Arwinovi slíbil, že ho zaučí na čaroděje a Marlín předá všechny své vědomosti (bylo jich opravdu mnoho) o dracích. A tak u něj žili, draci a děti dospívaly, celých sedm let. Marlín tedy bylo už 19 a Arwinovi, o rok staršímu, bylo 20. Zaučili se od Yipese všechno, ted' jen zdokonalovali.

3. kapitola

Marlín se pevně rozhodla, že musí zničit jejího otce. Viděla totiž přes Yipesovo kouzelné sklo vše, co se dělo v okolním světě. Už se poradila i s Arwinem a ten plně souhlasil. Sdělila to Yipesovi a ten řekl, že by museli mít dostačující armádu, což nemají. Marlín řekla, že něco slyšela o bílých elfech, těch je prý velmi mnoho. Žijí v Mioritském lese, nedaleko Yipesova obydlí. Yipes sice řekl, že je ještě žádný člověk v životě neviděl, ale že půjde s nimi. Draci je už unesou a i množství potravy nebude problém. A tak se vydali na cestu. Půl hodiny letěli na sever směrem od pevnosti. Tam má prý ležet Mioritský les. Po půl hodině dorazili k řece, vlastně k říčce. Tam rozbalili pramice, které si sami vyrobili ze staré dračí kůže (svlečené), z křídla - membrány. Když nastoupili na loďku, mírně se zhoupla a Marlín se lekla, protože na lodi ještě nikdy neplula a myslela si, že se potopí. A tak pluli, mírně změnilí směr na severo-západ. Dopluhli k velkému lesu. Vystoupili a chtěli jít do lesa. Ale nedostlali se dovnitř, jako kdyby jim v tom bránila stěna. Z lesa vystoupilo dvanáct bílých elfů s dlouhými obouručními luky a toulcem šípů s bílými labutími pery na zádech. Cestovatelé si pomysleli, jaké mají štěstí, že elfy našli. Ti ale místo toho, aby je přivítali, je však zajali a odvedly se zavázanýma očima do lesa. Asi po třičtvrtě hodinové cestě jim rozvázali oči a naši poutníci stáli před stromovými domy.

Z lesa vystoupila krásná elfka. Řekla: „Vítejte, jsem Ellesméra. Královna všech bílých elfů.“ Vyzpovídala je a uvedla do jejich pokojů. Pozvala je na večeři, ale že nebude maso, elfi jedí jen ovoce, bobule a zeleninu. Dračky ubytovala ve stájích. Velice je obdivovala, jak Saligaje, tak Saliru. Řekla, že pro dračky by možná mohla udělat výjimku, a že by jim sama se svým lukem ulovila zvěřinu.

Yipes, Marlín i Arwin se dostavili na večeři. Královna Ellesméra je vyzvala, aby jí pověděli, proč přišli. A tak začali vyprávět o tom, že utekli z pevnosti, letěli na Saligajovi bez sedla (ted' už sedlo mají), jak přistáli u Yipese, jak u něj žili, jak se Marlín učila vše o dracích a jak trénovala se Saligajem, jak Arwin zjistil, že je přímo zrozen pro čarodějnictví, že jsou si se Salirou také souzeni, že Yipes hledá své rodiče... No a nakonec pověděli, že přišli hlavně proto, aby požádali o armádu proti Marlínině otci. Ellesméra řekla, že o té armádě popřemýšlí, ale s Yipesovými rodiči by mohla pomoci.

4. kapitola

Yipese přivedla královna k altánku. A tam viděl něco, čemu nemohl uvěřit. Viděl totiž své rodiče, jak pojídají hrozny a smějí se. Konečně je našel! Když ho uviděli, nemohli štěstím ani mluvit - jejich milovaný

syn se vrátil! A Yipesovi povykřádalí, jak to vlastně bylo s tím ztracením. Už od začátku žila Yipesova rodina v Mioritském lese. Žili ve stromovém domečku na kraji lesa. Ale jednou se jim Yipes ztratil. Hledali ho pět let, však bez úspěchu. Yipes si mezitím našel místočko u jeskyně a rybníku a tam žil. Živil se jen ovocem, bobulemi a zeleninou. Asi po deseti letech si začal stavět dům. Jedenáctým rokem našel vajíčko Saliri, ale věděl, že si nejsou souzeni, její čas ještě přijde. A tak s ní žil až do té doby, dokud nepřišel Arwin, Saligaj a Marlin. Potom už pokračování znáte.

Ellesméra se po dvou dnech rozhodla, že svůj lid pošle do války. Nejdřív ale vykonají obřad. Je tady totiž jedna maličkost, o které nevíte. Ellesméra byla totiž matkou Arwina. A jaký obřad to byl? No přece svatba Arwina a Marlin! Takže teď byl králem lidí i elfů Arwin a královnou Marlin. Otec Marlin tedy již vládcem nebyl, ale věděli to jen elfové, Yipesova rodina a novomanželé. No, a nesmíme zapomínat na draky! Draci se taky dali dohromady, byli to taky vládci - bohužel však vládci již vymřelého národa, draků. Jejich svatba se konala ve stejný den a stejný čas jako svatba Marlin a Arwina.

Po šťastných deseti dnech museli přijít i nějaké špatné. No a taky že přišli - nastal čas války. Elfové se vyzbrojili luky, meči a osedlali čisté bělouše - niority. Nioriti se pobízejí pomocí myšlenek; každý elf má svého niorita. Výhodou je, že se niorit nemusí uzdit ani sedlat. Neušpíní se a nemusí se čistit. Niorit nebyl nijak ozbrojený a neměl skoro žádnou ochranu. Jen hlava byla chráněná stříbrným brněním. Když totiž niorita strelíte do hlavy, zemře. To je jediné citlivé místo na jeho těle.

Elfů bylo dohromady patnáct tisíc. Z toho byl každý čaroděj, elfové mají totiž kouzlení vrozené. Plus dva draci - to je za cca za 50 mužů a Arwin - čaroděj na Salire, Marlin na Saligajovi. Vyšli se tedy na dlouhý pochod, který vede do války...

5. kapitola

Král Öhnell již věděl, že se od severozápadu blíží mocné vojsko. Jeho černých vojáků bylo dvacet tisíc, stejně se však obával prohry. Byl celý vynervovaný a dorazilo ho zjištění, že v čele jede jeho dcera s tím zajatým ubožákem. Uviděl také toho draha, toho kterého zajal a dalšího, červeného. Jak toto vojsko uviděl, dal poslat pro všechny černé. Na tuto válku se musejí připravit - prohra by znamenala smrt. Byl si jistý, že by ho jeho dcera nešetřila.

Nad Temnou pevností se již shromažďovaly temné mraky. Jako by i sama příroda věděla, že se chystá obrovská, za dějiny největší válka.

Na nádvoří Temné pevnosti se shromažďovala armáda černých. Öhnell ještě pronesl pár povzbuzujících vět, i když věděl, že to nemá cenu - vojáci ho stejně neposlouchali. I bílá armáda se shromažďovala a připravovala. Král (Arwin) a královna (Marlin) pronesli úvodní řeč a draci zařvali a vychrlili proud ohně, že souhlasí a aby se protivníci báli.

S úderem dvanácté hodiny polední propukla válka. Už ze začátku bylo mnoho mrtvých, zatím ale nerozhodné. A tak se bojovalo, vraždilo, zase bojovala a zase vraždilo... Až už i Öhnell viděl, že má prohráno. Jich bylo čtrnáct tisíc, měli ještě pořád oba draky, krále a královnu... Vstoupil tedy na nejvyšší věž a prohlásil hrmotným a rozhněvaným hlasem: „Snažte se nadarmo, vy pozemští červové. Já, já král Ganlie, mám ještě stotisícové vojsko, zatím co vy jen čtrnácti tisícové. Vzdejte se. Pokud se nevzdáte, chci se čestně a bez podvádění utkat s tím skřekem vepředu, který si říká král.“

Arwin na to odpověděl: „Ty jsi také člověk, nezapomínej na to, Öhnelle. A ani nepoznáš elfy! Ano, je to tak, vydali jsme se do války, abychom se pomstili. Abychom pomstili mé zajetí, Marlinino trápení v Temné pevnosti... A abychom tě zavraždili, ty samozvaný králi. Král jsem teď já a moje královna je Marlin. Vzdej se ty, jinak uskutečním souboj. Být tebou to zvážím, učil mě ten nejlepší čaroděj Ganlie a nemáš proti mně šanci. Víme, že toto je tvé jediné vojsko a že už nikoho nemáš! A my máme navíc starověkou podporu - draky.“

„Zemřeš, ty bídný červe!“ procedil Öhnell skrz zuby. A vyrazil dolů z věže. Zanedlouho se Arwin utkal s Öhnellem. Marlin mu to sice vymlouvala, ale nebylo jí to nic platné. Arwin si stál za svým. Jejich souboj netrval ani pět minut a Öhnell porazil Arwina na zem. Už mu chtěl dát poslední smrtící ránu, škodolibý a vítězný úsměv mu hrál na tváři... „Ne!“ vykřikla Marlin. Přiběhla k Arwinovi, její náhrdelník se rozsvítil a udělal ochranný štít jí a Arwinovi. Marlin si pomyslela, že konečně přišla na to, na co jí byl ten náhrdelník

od maminky. Řekla, že její největší lásce a jí vždy pomůže. A tak se bránila proti jejímu otci. Arwin se mezitím postavil překvapeně na nohy - ještě žije! A Marlin ho tu chrání nejtěžším kouzlem, krycím štítem!

6. kapitola

Marlin již docházely síly. Arwin si uvědomil, že tento muž, samozvaný král Ganlie Öhnell zraňuje jeho nejmilejší. Posbíral všechny zbytky síly a chtěl použít zničující kouzlo, když vtom... Něco do něj ze zadu sřouchlo. Byla to Salira. Rudý drahočam na čele jí zářil. Předávala polovinu své síly Arwinovi. Arwin jí byl nesmírně vděčný - věděl totiž, že kdyby to kouzlo provedl, vysílením by zemřel. Ted' měl již jistotu, že přežije.

Zničující vlna byla vyslána na Öhnella. Ten celý zbrunátněl, potom zezelenal, nakonec zfialověl a zhroutil se. Asi za dvě sekundy jeho tělo vybuchlo a proměnilo se na černý prášek, který vítr odvál někam hodně daleko. Když zemřel vůdce černých, všichni černí bojovníci se měnili. Měnili se na bílé elfy. A tak se zase našlo mnoho pohřešovaných, zapomenutých elfů.

7. kapitola

Oslavovalo se vítězství - vždyť lid byl volný! Už žádní zajatci, žádné mučení a násilí... Samozřejmě ale vedli Marlin a Arwin svůj lid spravedlivě. Lidé je zbožňovali, ale měli přitom autoritu. Zlé loupežníky také potrestali, když ale někdo neměl důkaz, nic se jim nestalo.

Saligaj a Salira měli dráčata a tak se pomalu ale jistě rozrůstal dračí národ. Už nebyli ti poslední svého druhu, ale byli to pořád král a královna. Všichni je uctávali a měli je rádi.

Temnou pevnost přestavěli na pevnost bílou. Zrušili vězení a vypustili vězně. A tak žila Ganlie šťastně a dobře po mnoho let.

Donekonečna aneb Genetická pohádka

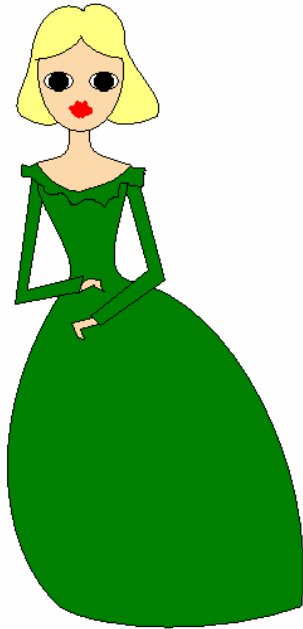
(aneb O princezně a drakovi, který se dělil aneb Donekonečna...)

Byla jednou jedna královna a ta měla dceru. Když bylo princezně 16 let, řekla své matce, že chce jít do světa. Královně to nevadilo a tak si princezna sbalila věci a šla, až došla do lesa. Zastavila se u studánky. Našla jeskyni a zabydlela se v ní. Po nějaké době se rozhodla, že se vydá na další cestu.

Zakryla vchod do jeskyně křovím, vzala svoje věci a šla. Došla ke kamenné věži a zaklepala. Nikdo se neozval. Princezna vešla a dveře se za ní samy zavřely. Když vyšla po schodech nahoru, uviděla stůl a na něm perleťovou krabičku. Otevřela ji. Byl v ní prsten s perlou. Princezna ho vzala do ruky a v tu chvíli se z něj stal princ. Zároveň ale otevřela dveře čarodějnice. Zachechtala se a řekla: "Teď na vás pošlu svého zázračného draka!"

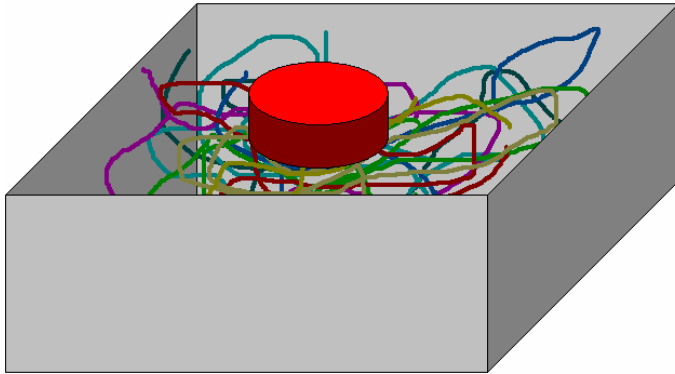
Najednou se objevili v jeskyni a nad nimi se tyčil obrovský drak. Princ začal s drakem bojovat a nakonec ho porazil. Princ a princezna z jeskyně utekli, ale nevěděli si, že drak se začal pomalu dělit...

Vrátili se do zámku, vládli spolu a narodila se jim dcera. Potom se ale princ odstěhoval a královna žila s dcerou sama, dokud princezně nebylo 16 let...!

R1.A - na výletě v čase

V Praze na Pohorelci stojí gymnázium Jana Keplera. Ve třetím patře je jedna třída a ta třída se jmenuje R1.A. Jednou jsme celá třída jeli s paní profesorkou třídní na celodenní výlet do Berouna a protože bylo obrovské horko, i na blízké koupaliště. V Berouně jsme si prohlédli místní památky a podstoupili nudnou a únavnou prohlídku zámku Tetín. Na oběd jsme si zašli do cukrárny, kde se všichni přejedli křemrolemi, dorty a sladkými koláči. Poté jsme se po vyčerpávajícím kulturním odpolední přesunuli na nedaleké koupaliště Nenivoda. Bylo to tu super. K večeru se bohužel ochladilo a tak jsme museli všichni, na příkaz paní profesorky, vylézt z vody a zabalit se do ručníku. Potom, co jsme se dostatečně ohřáli, začali jsme hrát vybijenou a přehazovanou. Když už nás míčové hry přestali bavit, rozeběhli jsme se po okolí a bavili se po svém. Někdo hrál fotbal, někdo se jenom válel na dece ale většina z nás si užívala posledních tepkých slunečních paprsků. Potom se ale všichni shromáždili kolem malé železné krabičky. Než nás učitelka stačila zarazit, otevřeli jsme ji. Uvnitř se nacházelo spoustu obvodu a zrezivěných drátů a uprostřed toho všeho zmatek trůnilo obrovské červené tlačítko se skoro nečitelným nápisem: **START**. Někdo zavolal "Zmáčkněte to." a někdo zas "Neblázněte, nechte to být!" ale než jsme se na něčem domluvili, někdo omylem zmáčknul to

červené tlačítko... Najednou se celý svět změnil v pouhou šmouhu a vše zalila bílá a oslnivá záře. Vzduch kolem nás svištěl a mi jsme se pohybovali kupředu prostorem. Nikdo nevěděl, co se děje. Najednou všechno ustalo, tak jako to přišlo.

Všichni jsme tvrdě dopadli na zem, ale na trávu, která rostla kolem celého koupaliště, ale na tvrdou a vyprahlou, prašnou zem. Otevřela jsme oči, které jsme kyžli té záři a svištícímu větru musela zavřít. Byli jsme někde jinde. Bolela mě záda, na která jsem

předtím tvrdě dopadla a vyrazila si dech. Kolem mě se ze země zvedali ostatní spolužáci. Všichni sténali a snažili se nevnímat bolest, kterou jim způsobovala naražená zápěstí a odřená kolena. Rozhlédla jsme se kolem. Byli jsme na jakési vyprahlé louce se spoustou vysoké suché trávy. Spíše to připomínalo savanu než louku. Co to má znamenat? Napadlo mě, že to bude nějaký nepovedený vtip a že se někdo z povzdálí směje našim vyjeveným a nechápatým obličejům, ale něco mi říkalo, že tohle nebude žádný vtip ani žert. Tohle je skutečnost. Ale jak je to možné? Vypadalo to tu podobně jako v Africe, ale nebyla tu žádná zvířata. Že by nás ta podivná krabička dokázala přemístit na jiný kontinent? Ne, to přece není možné! Většina lidí už stála na nohou a rokovala o tom co se stalo. Vůbec jsme to nechápali. Někdo začal počítat kolik nás je. Byli jsme tu všichni až na naši učitelku. Ta musela zůstat v Berouně. Nejdříve jsme čekali, že se někdo objeví, aby nám řekl co se stalo, ale když se dlouho nic nedělo, začali jsme se domlouvat, co budeme dělat. "Podle mě, bychom měli zůstat na místě a čekat, to je určitě nějaký vtip nebo nás učitelka jenom zkouší..." "Jasně," přerušila jsem ho "a co asi děláme tady?!" Všichni se naráz začali přerhávat a vypukl obrovský zmatek. Najednou někdo všechny překřičel "Budte zticha, něco slyším!" Všichni naráz zmlkli. Všude okolo nás se začala vlnit tráva a bylo slyšet podivné "Ššššššš Šššššššššš" Pátrala jsem očima po okolí, ale nikde nebylo vidět nic jiného než trávu vlnící se ve větru a pár stromů, které jsem vůbec neznala. "To byl jenom vítr," řekl někdo. "To není vítr, poslouchej!" odporovali mu ostatní. Podivný zvuk byl stále hlasitější a zdálo se, jako by se přibližoval. Někdo nebo něco nás obkřičilo. Semkli jsme se do pevného hloučku a čekali co se stane. Najednou se kolem nás začali z trávy zvedat jakési postavy. Na sobě měli různorodé kožesiny a v rukou oštěpy.

Nejurostlejší z nich vydával rozkazy v jakémsi podivném jazyce, který spíš připomínal zvířecí skřeky než člověka. "Huga, huga. Moa, tig, tig." Podivní návštěvníci nás začali pohánět oštěpy a přitom nepřestávali vykřikovat slova ve svém podivném jazyce. Všichni se dali do pohybu, nikdo ani nemukl. Šli jsme asi dvacet minut. Terén se začal zvedat, tráva se zkracovala a nabírala stále jasnější zelený odstín. Cestou jsem přemýšlela o tom, co se právě událo. Co je to za lidi a proč jsou oblečení takhle komicky? Nemohli jsme se

přece...přece jsme se nemohli přesunout zpátky v čase! A nebo ano? Z úvah mě vytrhli hlasité výkřiky a lomoz. Došli jsme na skápnatou plošinu. Když jsme přišli blíže, zjistili jsme odkud se ozývá všechen ten nenadávý rachot. Byl zde vchod do rozlehlé jeskyně ozáren světlem z ohniště, kolem kterého bylo shromážděno mnoho žen a dětí. Hned jak nás uviděli začali si mezi sebou vystrašeně povídat. Ženy svolávaly své děti a brali do rukou kameny a křacky. Hned jak jsme zastavili, začali jsme se všichni mezi sebou povídat a domlouvat se. "Co se stalo?" "Kde to jsme?" "Co je to za lidi?" "Nemyslíte si snad že jsme se vrátili v čase, že ne?" jakmile byla vyslovena tato poslední otázka všichni jako na povel zmlkli. Nastalo hluboké a tíživé ticho. Nakonec se někdo odhodlal "Já si myslím, že jsme se doopravdy přesunuli v čase." Všichni jenom mlčky přikyvovali. "Jestli je to vážně pravda, co budeme dělat?" zeptal se někdo "Zajali nás, musíme jim nějak uprchnout a dostat se zpátky. Počkat kdo má vlastně tu zatracenou křabičku?" Všichni se po sobe podívali. Vždyť to ona způsobila náš výlet v čase. Všichni na ni dočista zapomněli.

"Musíme se nějak osvobodit, najít ten stroječek a dostat se domu" navrhl někdo. "Ale jak a kdy?" nadhodila jsem. Zpozorněli jsme právě v čas, abychom viděli, že se dav pračlověku rozestupuje a k nám kráčí vysoký a svalnatý muž. Na hlavě měl něco na způsob koruny a na ramenou medvědí kožešinu, která skoro zakrývala velikou a hlubokou jizvu, která se mu táhla na zádech. Nejspíš to byl náčelník tlupy. Začal k nám promlouvat. "Nunuk, alk, pok, pok, Dyky, dok." Přitom divoce gestikuloval a střídavě ukazoval na nás a na sebe. Nerozuměli jsme mu, ale z jeho tváře bylo poznat, že je krajně rozhořčený. Po celou dobu co mluvil nás obkličovali strážé, které nás sem přivedli. Z jeho gest a posunků jsme poznali, že nás zajal, protože jsme stoupili na jeho území. Jedno malé dítě se osmělilo a přiběhlo až k nám, a začalo si nás zblízka prohlížet. Hlavně jej zajímalo naše oblečení. Jeho matka ho popadla a rychle ho odvedla do bezpečí jeskyně. To už si ale spoustu dětí zvedlo a začalo si nás ohmatávat a důkladně prohlížet naše kapsy. Jednu malou holčičku zaujala tatranka, kterou měla moje kamarádka v kapse. Rychle jí vzala a se zájmem si ji prohlížela. Kolem ní se zatím shromáždil hlouček dětí a žen, které si chtěli neznámý předmět prozkoumat. Děvčátko chvíli zápasilo s obalem, poté ho ale roztrhlo zubama a ochutnala. Hned jak spolkla první sousto, rozzářili se jí oči, a hned běžela za náčelníkem a volala "Hula, hula. Nami, nami." Náčelník vzal tatranku do ruky a ukousl si obrovské sousto. Chvilí jej žvýkal a poté vykřikl "Hmmm, nami, nami!" Všichni se k němu okamžitě nahrnuli a snažili se ukrást pro sebe aspoň kousek té dobroty. Dostala jsem nápad. Vždyť mi máme tatraneč plné batohy! Dostali jsme je, společně s několika chleby a jablky, jako svačinu ve školní jídelně. Všichni byly tak přejedeni z cukrárny, že se jich nikdo ani nedotkl. Několik dalších spolužáku dostalo očividně stejný nápad, protože shodili z ramen batohy a počali v nich štrachat a hledat. Tady to je! Vyndala jsem z tašky další dvě tatranky a chtěla je podat náčelníkovi, ale nějaké dvě děti mi je vytrhly z rukou. Všichni ostatní spolužáci vylovili své tatranky a nabízeli je dalším pračlověkům. Náčelník nás posunků vyzval, abychom se posadili k ohni a pojedli s nimi. Posadili jsme si všichni kolem ohně na udusanou hlinu a hráli se u ohně. Museli jsme si sednout do několika rad, abychom jsme se tam vůbec vešli. "Kdo by to byl řekl, že se vykoupíme obyčejnými tatrankami!" pošeptala jsem kamarádovi vedle a neubráníla jsem se úsměvu.

Celá tlupa pračlověku se cpala tatrankami a přitom si veselé pomlaskávala. Teprve teď jsem si je stačila pořádně prohlédnout. Bylo jich o něco málo víc než nás. Skupinu tvořili převážně muži a poté ženy s dětmi. Byly oblečeny do kožešin a na krcích měli nespočetné náhrdelníky z zubu a malých kůstek. Jen s odporem jsem si vzala nabídnuté opečené maso na křacku a tím méně raději jsem ho ochutnala. Noc jsme strávili v jeskyni, přikrytí kožešinami a blízko ohniště, ale stejně nám byla zima.

Časně ráno nás probudily hlasy. Celá tlupa již byla vzhůru a chystala se na nový den. Teprve svítalo. Musela jsem se hodně snažit abych se vůbec donutila vstát. Omyla jsem si obličej vodou z keramické misky a probudila, nejbližší ležící spolužáky, kteří ještě spali. Oblékla jsem si bundu a vyšla z jeskyně. Teď teprve jsem si pořádně prohlédla okolí naší jeskyně. Kolem dokola se táhli vysoké jehličnaté a smíšené lesy, ze kterých se ozýval zpěv ptáku, jaký jsem ještě nikdy neslyšela. Za nimi se rýsovali obrovské vysoké hory se sněhem na vrchu. Byla docela zima, ale nebe bylo krásně modré bez jediného mraku. Bylo tu opravdu krásně. Po celém okolí běhali děti a sbírali do keramických misek ovoce a lesní plody. Muži právě vyráželi na lov. Už vstal i zbytek třídy a my jsme se mohli vrátit, najít ztracenou křabičku s přístrojem a vrátit se domu. Všichni jsme ještě zívali, když jsme se vydali na cestu.

Doprovázel nás náčelník a několik dalších pračlověku. Cestou nás učili něco ze svého složitěho jazyka. Bylo nám divné, že jsme na našem malém výlete nepotkali nějaká zvířata. V tu chvíli se nám naše přání splnilo.

Zrovna jsme procházeli kolem velkého stromu připomínajícího dub, zaslechli jsme těžké a hluboké oddechování. Asi dvacet metru od nás se křčil velký šavlozubý tygr a neslyšně se plížil ke stádu jakýchsi gazel nebo antilop. Někdo překvapeně vykřikl, naštěstí ne dost hlasitě, aby to tygr zaregistroval. Náčelník nám naznačil, abychom se přikrčili a schovali za vysokou trávu a byli potichu. Naskytl se nám opravdu fascinující pohled. Bylo to opravdu úžasné. Několik milionu let vyhynulé zvíře a my jej teď můžeme sledovat při lovu. Tygr byl mohutný, měl dlouhé zuby a nádhernou lesklou srst. Pomalu se přibližoval ke stádu nic netušících antilop. Když byl dostatečně blízko, bleskurychle vyrazil, popadl jednu antilopu a vyrazil ní do lesa. Zbytek zvířat se rozutekl a proběhly těsně kolem nás.

Když se dlouho nic nedělo a bylo ticho vydali jsme se zase na cestu. Šli jsme asi půl hodiny, když se zelená tráva začala měnit ve vysokou a zlatou trávu. Vraceli jsme se na místo, kde jsme včera přistáli. Ta krabička tu někde musí být. Začali jsme prohledávat trávu, ale nic jsme nemohli najít. Už jsme začínali propadat zoufalství, když jsme jí našli byla pod velkou větví a zcela zabořená do země. Vyndali jsme ji a očistili od hlíny. Otevřeli jsme ji a uviděli opět to velké červené tlačítko. Chtěli jsme jej zmáčknout, ale pak jsme se zarazili. Co když nás to přenese ještě více dopředu v čase? Najednou krabička začala jiskřit a blikat, červené tlačítko se začalo pomalu zasouvat a objevilo se velké modré tlačítko s nápisem: ZPET. Vedle se rozsvítily malé tabulky, kterých jsme si předtím nevšimli, a vedle nápis "Kam se chcete dostat?" Vydechli jsme překvapením. Tak takhle to funguje! To je opravdu geniální! Rozloučili jsme se s našimi novými přáteli, namačkali jsme datum 20.10. 2011, GJK a zmáčkli tlačítko ZPET. Vzduch začal opět jako minule svištět a všechno kolem nás rozmazalo.

Najednou jsme tvrdě dopadli a k naší radosti jsme byli zpět v Praze na Pohořelci, v naší třídě. Byla poslední hodina a do zvonění zbývalo jen pár minut. Když zazvonilo nevyrazili jsme ze třídy jako obvykle, ale povídali si o tom co jsme prožili. Potom někdo řekl, že by to bylo úžasné prožít to znova. Všichni se podívali okolo sebe. Na podlaze byly akorát naše tašky a batohy. Všichni si zklamáním povzddechli. Poposedla jsme si o přišlo mi, že mě něco tlačí pod bundou. Šáhla jsem si do kapsy a vytáhla... vytáhla jsem tu krabičku! Musela jsem ji zachytit, když padala. Byla celá promáčklá a od hlíny, ale měla jsem ji! Ukázala jsem ji ostatním. Všichni zajásali. Okamžitě jsme se začali dohadovat, kam vyrazíme příště. Opravdu si myslím, že to nebyl náš poslední výlet...

Démon z kostelní lavice

V jednom velmi starém kostele se opravdu nic nedělo. Byl to prostě starý, opuštěný a zapadlý kostel. Byl ve Walesu a ani se tam nekonaly žádné mše. Až jednou v roce 1067 přišli Francouzi a kostel zbořili. Ano opravdu ho zničily. Až na jednu lavici. Obvyčně bych řekl:

... ale nebyla to obvyčejná lavice. "... byla.

Byla to úplně obvyčejná lavice... a nebo taky ne. Totiž vzhledově ne, ale uvnitř bylo něco jinak. Když ji Francouzský generál (jestli se tomu tak dá říkat) viděl, okamžitě ji chtěl. Okamžitě si ji odvezl do svého města Avignon. Když poté jel na křížové výpravy, bral si ji s sebou. Ve svaté zemi mu lavici ukradl pohan jménem Wazir "the Terrible", kterému to rázem ukradl anglický křižák s přezdívkou Krysa. A tak to šlo dál a dál, každý to chtěl mít a každý se psychicky zhroutil a chtěl se pomstít, když mu to někdo odcizí. A přesně to démon z lavice zamýšlel. Navíc každému koho vlastnil vtíral do mysli potouchlé a zlomyslné rady. Vřak jednou bude žít člověk narozen pro spásu. A tak o nějakých 900 let po obléhání Jeruzaléma jsem se narodil abych tento příběh napsal. Ale to není vše. Jak jsem už psal najde se spása, která se právě našla a to podobě malého chlapce, který celý svůj dosavadní život strávil pozorováním lavice. Až jednou se rozhodl lavici zničit.

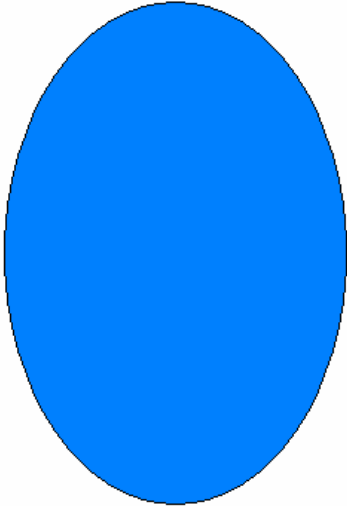
Tak 10 let putoval po planetě a hledal zemi. Když konečně našel lavici, najednou nevěděl jak démona zničit. Tolik let po něm pátral a teď neví. Musel něco vymyslet, ale nevěděl co! Démon který tohle nečekal byl v nesaších, nevěděl co dělat, a tak se jednoduše rozpadl. No a zbytky lavice s později spálili a vše skončilo dobře.

Eragon a Safira

Byl jeden kluk Eragon a tomu bylo patnáct let. Bydlel v malé chaloupce s otcem. Otec pracoval jako kovář a synek pracoval doma. Jednoho dne odjel chlapec do hor i přes otcovo varování. Jel pět dní a už měl jen kapku vody a malý kus masa.

V lese si jednoho dne pospal trochu děle, ale to neměl dělat, protože kůň se splášíl a utekl. Potom chodil dlouho po lese a najednou uviděl vejce. Nevěděl čím to vejce je, protože do školy chodil jen pět let. Vzal vejce a přemýšlel co by se z tohoto vejce mohlo vyklubat. Takhle přemýšlel dlouho a nakonec přišel na to, že to vejce může být dračí vejce. Za dva dny se skutečně z toho vejce vyklubal drak. Teda spíš dráče. Ihned vzlétlo a začlo chrlit malý plamínek ohně. Jak na něj tak koukal ze zadu do něj něco drklo. Lekl se a otočil se a tam uviděl svého milovaného koně. Byl strašně rád, že se může vrátit domů.

Otec bude mít určitě strach kde jsem pomyslel si a jel. Za sedm dní přijel domů i s dráčkem. Otec ho radostně objal. Když uviděl dráčka zeptal se synka „Proč ten drak za tebou pořád létá?“. Viděl jsem jak se vyklubal v lese a proto za mnou pořád létá.“ Tak vešli do domu a otec se šel podívat co je to za druh draka. Vyšel na půdu a přinesl dolů velkou knihu o dracích. Společně začali listovat knihou a zjistili, že je to drak, který patří Dračím jezdcům. „Toto je velmi vzácný drak synku.“ povídá otec. „Je to druh modrých tráků, kteří se vyskytují výjademně v lesích Hourských hor, kde se právě nacházíme.“

Za deset dní už byl drak mnohem větší, měl větší sílu a mnohem víc začínal chrlit oheň. Za deset dní vyrazili synek a drak kterému dal

jméno. Safira zpět do lesa, aby vrátili draha černým strážcům. Sice se mu nechtělo draha vracet, ale věděl, že když draha nevrátí bude mít veliký problém. Draha vrátí na místo a dlouho se s ním loučí. Nakonec ho tam nechá samotného a odjede zpět do vesnice.

Ve vesnici je mu ale smutno a tak se vydává opět do lesa najít Safiru. Když přijede na místo kde Safiru viděl naposledy, tak není k nalezení. Chvilku tam tak stojí a najednou vidí na obloze modrou skvrnu a zavolá „Safiro“. Safira přiletěla a začal vyvádět radostí. „Jsi mnohem větší a silnější než si tě pamatuji“ povídá Eragon. Eragon pochopil, že Safira nemá obydlí a tak jí postavil domek na stromě. Dal jí tam jídlo a poprvé od té doby co se znali na ní vyskočil a pokusil se vzlétnout napoprvé se mu to nepovedlo, protože ho Safira nechtěla poslechnout, ale napodruhé se to již povedlo. Safira ho odnesla hodně daleko.

Letěli několik dní a nocí. Až dorazili na místo kam Safira opravdu chtěla. Byl to hrad zlého krále Durzy. Eragon jelikož to byl odvážný chlapec a tak nahlédl oknem dovnitř. Ve vnitř uviděl zlého krále Durzu, jak vynýšlí co nejlepší past, jak získat dračí vejce do své moci. Eragonovi dojde, že se mluví o vejci ze kterého se vyklubala Safira.

Eragon poprosí Safiru, aby ho odnesla zpět k domovu. Když přijde domů otec ho poprosí, aby zašel do nejbližší vesnice a koupil chleba. Eragon tedy jde a když odchází od pekaře potká cestou tři muže v černých pláštích a s kapucemi. Když uviděl svůj domek, uviděl jen hromadu třísek a prkna. Vedle všech těch prken stála Safira a pokoušela se odhrabat velký kus prkna. Eragon jí s tím přišel pomoc a když společnými silami kládu odtáhli, uviděl svého otce. Vytáhl ho posadil ho na Safiru a poručil jí, aby je odnesla k vesnici.

Když přiletěli k vesnici vzal Eragon otce a odvedl ho k lékaři. Tam si ho nechali a Eragon se Safirou letěli zpět k domu. Tam Eragon našel zbytky černých plášťů. Došlo mu, že ti pánové, které viděl ve vesnici, když šel domů s chlebem byli určitě poddaní krále Durzy, kteří hledali vejce. Eragon a Safira letěli na místo, kde je sídlo krále Durzy.

Když tam přiletěli, byli velmi unavení. Eragon se opět podíval oknem dovnitř. Ve vnitř se dělo přesně to co Eragon předpokládal. Král Durza byl velmi rozhněvaný, viděl tři muže v černých pláštích, které si pamatoval z vesnice. Tu noc tam se Safirou přespali a druhý den ráno viděli jak tři muži v černých pláštích

jedou směrem k vesnici. Eragon se Safirou ještě chvíli pozorovali krále a pak se vydali na dlouhou cestu zpět do vesnice.

Když dorazili muži v pláštích, zde ještě nebyli. Proto zašel do nového domku, kde na něj čekal otec. Eragon ho poprosil jestli ba se mohl zajít podívat do knihovničky. Otec mu dal malý kliček a Eragon šel. V knihovně našel něco o modrých trákách a ostatních dracích. Na skoro poslední stránce objevil něco o mužích v černých pláštích. Zjistil, že se jmenují razakové a že musí sloužit zlému králi Durzovi a ještě pár věcí, které ho nezajímali.

Odpoledne zašel za svým kamarádem Brunem a zjistil, že umí úplně všechno s draky. Od krmení až po boj. Eragon s ním šel do lesa a ukázal mu Safiru. Bruno řekl, že je dobře vycvičená, ale k boji vycvičená není. A tak Bruno a Eragon nasedli na Safiru a letěli za Brunovým dračkem Heliosem. Proti Brunovi a Heliosovi se pokusil Eragon se Safirou zvítězit. Turnaj ale nedokončili, protože je napadli razáci.

Razáci měli nad Brunem a Eragonem jasnou převahu. Razáci Eragona s Brunem zajali a odvedli je před zlého krále Durzu. Ten je zavřel do cely, ale Safira s Heliosem je ihned vysvobodili a utekli. Když letěli nad lesem uviděl Eragon malý svazek papíru. Na papíru bylo napsáno velkým písmem: BOJ SE USKUTEČNÍ V DEMANSKÉ POUŠTI MEZI ERAGONEM A TEMNÝM JEZDCEM DURZOU, 12.11.

Eragonovi ihned došlo, že bude muset najít dobrovolníky, kteří budou ochotni bojovat. Eragon s Brunem zrychlili a hned jak přijeli do vesnice začali se vesničany vyptávat, kdo by byl ochotný bojovat. Všichni vesničané měli stejnou odpověď: Já do boje nepůjdu. A tak Eragon přemýšlel, kde sehnat jinou pomoc. Napadlo ho, že razáci budou mít nejspíš Eromáky a tak si myslel, že by to mohl zkusit u Arestáků. Arestáci, ale odmítli a poradili mu ať to zkusí u Kentaurů. Eragon a Safira tedy jeli za Kentauri, jestli by ji nepomohli v boji proti zlým razákům a zlému králi Durzovi. A jak je známo Kentauri rádi bojují proti zlu, nabídku přijali. Eragon byl rád. Řekl jim kdy a kde se sejdou.

Eragon to letěl říct Brunovi, ale dozvěděl se, že Bruno má zlomenou nohu a, že asi nebude moc bojovat bojovat proti razákům. Byl první kdo věděl, že Bruno má zlomenou nohu a tak ho odvedl k léčitelce Gertrudě. Gertruda řekla, že nebude schopen zúčastnit se boje. Eragon byl velice nešťastný. Eragon povídá „ Proč si s tu nohu musel zlomit zrovna v den boje?“ „Já za to nemůžu“ povídá Bruno. „Já vím, já vím.“ povídá Eragon. Tak je 10 hodin za dvě hodiny začíná souboj. Měl bych jet. „Safiro“ zavolá Eragon. Safira byla v mžiku u Eragon a Helios přiletěl s ní. „Helios já nemůžu letět, ale jestli se chceš zúčastnit boje a budeš schopen sám bojovat, můžu tě poslat s Eragon a Safirou“ povídá Bruno. „Moc rád bych letěl se Safirou a Eragonem“ povídá Helios. Tak letíme. Když Eragon se Safirou a s Heliosem odlétali přišel se s nimi Bruno rozloučit a popřát jim hodně štěstí. Eragon odletěl a Bruno byl najednou strašně sám, tak myslel jak si kamarádi vedou.

Eragon mezitím letěl nad lesy a povzbuzoval Safiru. Když se podíval dolů do lesa uviděl, jak tam běželi Kentauri a mávali na něj. Když tam dorazili král Durza tam ještě nebyl.

Když přijel souboj začal souboj. Král Durza ze začátku vítězil, ale Eragon věděl co má dělat začal povzbuzovat Safiru a Heliose. Safira i Helios najednou předvedli co se v nich skrývá. Safira začala chrít oheň velkým proudem. Helios začal rychle švihat svým ocasem s ostrými ostny. Nakonec se král Durza vzdal a řekl „Eragone vyhrál jsi“. Eragon byl rád. Pochválil Safiru a Heliose, poděkoval Kentaurům za výbornou pomoc a poděkoval i svým protivníkům.

Když se vrátil Bruno už měl nohu zdravou a Eragon se ho zeptal jak dlouho byli pryč. Bruno mu odpověděl, že pryč byli pět dní. Eragon byl rád, že vyhráli. Měl hlad, žízeň a byl ospalý. Druhý den měli oslavu, že Eragon vyhrál. Všichni oslavovali a mysleli si, že už krále Durzu a jeho poddané nikdy neuvidí. Měli pravdu. Opravdu se už nikdy neukázali.

Za měsíc Eragon potkal v lese dva muže. Byl si jistý, že to nejsou razáci. Vypadali jinak. Jeden z nich na něj promluvil. Eragone byl jsi vybrán do družiny Dračích jezdců“ povídal první muž. Druhý mužík řekl: „Jsi vyvolený, jsi statečný, odvážný amáš velké srdce.“. Dali mu meč, brnění a plášť. Teď jsi jedním z nás. Jsi Dračí jezdec. Eragon byl velmi překvapený.

Když se probudil, myslel si, že to byl jenom sen. Šel za Brunem, pověděl mu co si myslel. Bruno věděl, že to byla skutečnost tak to Eragonovi pověděl. Eragon byl rád a vážil si toho. Stal se Dračím jezdcem, věděl že to bude chtít hodně cviku, tak začal hned. Bruno ho vzal za králem Dračích jezdců. Ten jim nabídl ubytování blízko k němu, aby mohli často cvičit na jeho velkém bojišti. Eragon s Brunem nabídku přijali a už tam zůstali

!POZOR!

POZOR! Pohádka nevhodná pro malé děti a lidi s nemocným srdcem. Na konci příběhu se dozvíte proč.

Byla nebyla jedna chaloupka na šnečí noze. V chaloupce bydleli 2 děti a 2 rodiče.

Ovšem rodiče jednoho dne postihla nákaza moru a postupně vymřeli.

Tak se o sebe děti začaly starat samy. Každý den zalévaly králíky, aby jim hezky rostli, kupovali v Tescu dřevěné desky, aby měly co jíst.

Byli to totiž červotoči.

Ten starší, to byl kluč a jmenoval se Čer Votoč.

Ten mladší, to byl kluč a jmenoval se Čel votoč, protože neuměl říkat "R".

Když jednou Čer odešel nakoupit dřevo a oni ho v Tescu neměli!

Zeptal se, proč ho nemají a oni mu odpověděli, že dodávka se někde zasekla.

Čer okamžitě zavola svého přítele Čerloka Holmstoče, aby mu poradil.

Ten byl ovšem velmi zaneprázdněn případy, a tak přijel až za 3 měsíce. Tak dlouho ovšem Čer s Čelem nevydrželi a odešli do lepších krajín.

Čerlok si však myslel, že je někdo zabil a unesl, a tak se pustil do vyšetřování jejich vraždy.....

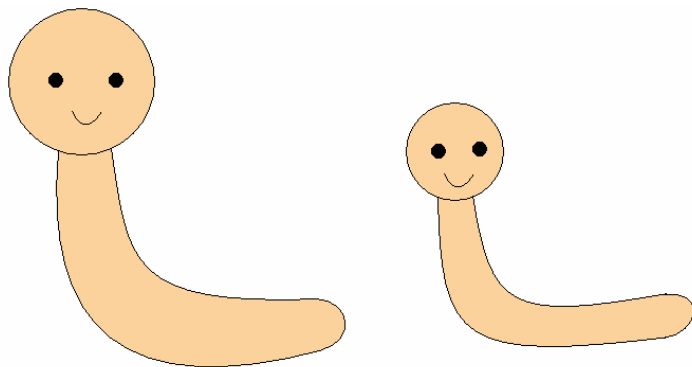
Byli tu 3 podezřelí: Tomáš Votoč, vzdálený příbuzný Čera a Čela; Mozila Firefoxová, známá alkoholička; Jan Kepler, též známý alkoholík.

Čerlok nejprve vyslechal Tomáše Votoče, ten stále zapíral vinu, a tak ho Čerlok pro jistotu poslal na 20 let do basy.

„Další prosím!“ ... „DALŠÍ!!!!!!“ ... pan Holmstoč vyběhl na chodbu. Nejspíš uviděl něco strašného, protože zbytek života strávil v Bohnicích.

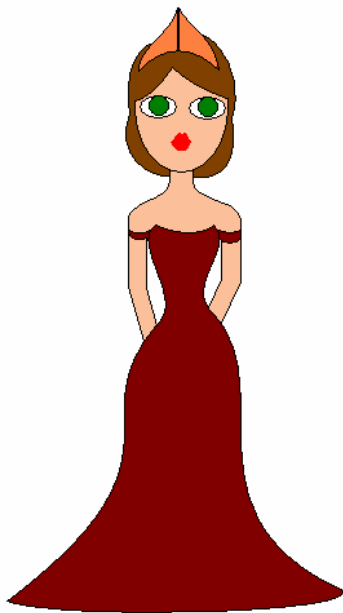
Ted se ale vrátíme ke klučkům Votočovým. Ti odjeli do přírody hryzat živáče. usídlili se v jedné pěkné třešni a skamarádili se tam s místními.

*A proč jsem na začátku psal o těch malých dětech a o nemocných? Protože by se mohli po*** smíchy!*

Královna Armin

Za osmi horami a jednou řekou bylo království královny Armin, která tam královala od té doby, co se jí ztratil manžel ve světě. Mnohokrát se ho pokoušela najít, ale neúspěšně. A jí také zbyla jenom jedna věrná komorná. Královna se od ní naučila příst, práť, stlát a jakšepatří smát. Když se usmála rozzářil se celý palác duhou. Přátelila se totiž s Duhovou paní, byla to její jakoby sestra, protože si královninu sestru vzal její bratr a ony si hned padly do oka a jejich sourozenci do náručí. Jednoho dne se procházela po zahradě a tu se náhle zvedl vítr. Před ní se objevil statný muž, který byl oblečený v černém peří. V ruce však nesl nádherné miminko. Podal ho ohromené královně a hned zmizel v černém kouři. „Vypadal jako můj ztracený manžel,“ myslila si. Když se vrátila do paláce a volala komornou, aby se přišla podívat, jako odpověď uslyšela zaburácení. „Jestli chceš ji a svého muže ještě někdy vidět, najdi si mě a předči mě v mém umění!“ zaslechla ještě a zhroutila se i s dítětem. Později ji probudil pronikavý křik. „Dítě mělo hlad a ona mu dala napít, uložila ho a přemýšlela kdo byl ten pronikavý hlas. Den na to odešla i s dítětem hledat svého muže, už věděla, že to byl Mraťomor. Mraťomor byl černokněžník a ona ho bude muset předčit v kouzlech. Naštěstí uměla hodně čarovat a tak hned věděla, kam se schoval. Našla ho brzy a pustili se do boje. Dlouho měl černokněžník přesilu, už to vypadalo bledě, ale přeci jen vyhrála a odvedla si svého muže, své dítě a věrnou komornou. Obnovili svůj manželský slib, byla slibná svatba a žili spolu šťastně, až do smrti.

Pohádka o Myši

Byla jednou jedna myš. Jak se jmenovala není důležité, budeme jí prostě říkat myš s velkým M.

Jednou večer, když už ležela v pelišku, si řekla, že půjde ještě tu noc na sýr, protože na něj má obrovskou chuť. A tak, pozdě večer, když vyšla z pelišku a rozkoukala se, vydala se na svou velkou noční výpravu.

Snazila se, aby nevydala sebemenší šramot a zašustění. Plížila se plížila, až se doplížila ke dveřím do sklepa. A když zjistila že jsou zavřené, rozhodla se, že je podhrabe. A jak řekla, tak taky udělala. Když tam vlezla, uviděla tam dvě žluté velké oči.

to se ví, lekla se, ale pak si uvědomila, že patří nějakému zvířeti. Pak se probudila. Cože? Že se PROBUDILA? Ale ano, celé se jí to jenom zdálo. Řekla si, že to podle toho udělá.

A tak, ve 12 hodin, když vyšla z pelišku a rozkoukala se, vydala se na svou velkou noční výpravu. Snazila se, aby nevydala sebemenší šramot a zašustění. Plížila se plížila, až se doplížila ke dveřím do sklepa. A když zjistila že jsou zavřené, rozhodla se, že je podhrabe. A jak řekla, tak taky udělala. Když tam vlezla, uviděla tam dvě žluté velké oči.

to se ví, lekla se, ale pak si uvědomila, že patří nějakému zvířeti. Pak se probudila. Cože?

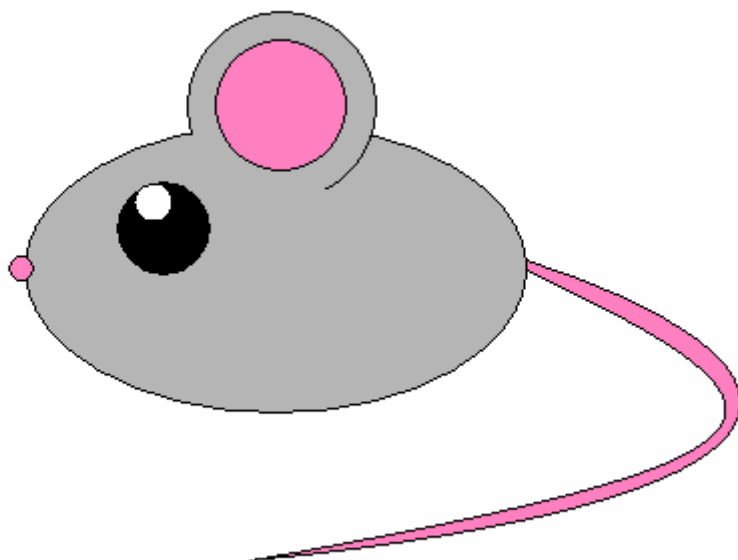
Už zase? No jistě. Tato myš měla velký sklon ke spaní.

Potom si řekla, že už nesmí usnout, protože ten sýr opravdu chce. Řekla si, že to udělá jako ve snu.

A tak, brzo ráno, když vyšla z pelišku a rozkoukala se, vydala se na svou velkou noční výpravu.

Snazila se, aby nevydala sebemenší šramot a zašustění. Plížila se plížila, až se doplížila ke dveřím do sklepa. A když zjistila že jsou zavřené, rozhodla se, že je podhrabe. A jak řekla, tak taky udělala. Když tam vlezla, uviděla tam dvě žluté velké oči.

To se ví, lekla se, ale pak si uvědomila, že patří nějakému zvířeti. Řekla ahoj, protože poznala svého přítele netopýra. Ten jen něco zamumlal na odpověď a usnul. Cože? Taky? Ano, i ten měl sklon ke spaní. Potom do čehosi vrazila a byl to vytoužený sýr! Honem si vyhrabala u zdi díru, zatáhla ho tam. byl to tak veliký kus, že jí vystačil na celé dva týdny. A tak se stala první myší, která zrealizovala svoje sny.

Krtčí příběh

*Byl jeden krtěk (vlastně krtčice) a ta hrabala pod zahradou jednoho člověka zahradního a zpívala si:
 prvá, druhá, třetí, čtvrtá,
 na zahradě krtčice vrtá,
 drápy má jak vývrtky ó óó,
 vrtá metro pro krtčky ó óó.*

A tak tam hrabala a náhodou se vyhrabala na povrch. Ale hned se zase zahrabala, protože člověk zahradní se zrovna otáčel a zuřil, když viděl na svém pečlivě obhospodářovaném trávníku krtinec. A hned za ním druhý. A rozhodl se proti naší krtčici bojovat. Jako první ji chtěl utopit. Vzal hadici a zastrčil ji do krtince. Jenže krtčice byla chytrá a protáhla hadici chodbou a vylezla v druhém otvoru a namířila hadici zahradníkovi na ... Když zahradník zapnul vodu, byl nemile překvapen, že na něj zezadu stříká voda a zuřil, protože byl mokrý.

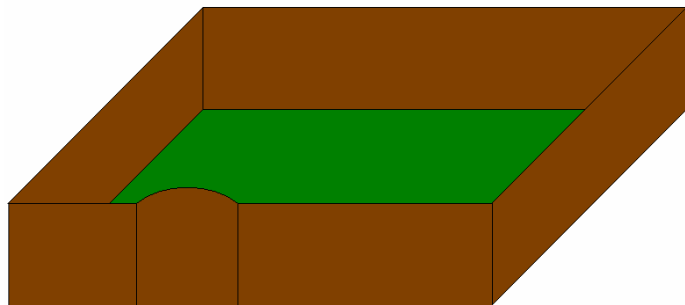
Bojoval proti krtčici dál, ale všechno bylo marné. Chtěl ji vykourit, ale když hodil dýmovnici do krtince, krtčice dýmovnici přenesla tajnou chodbou do zahradníkova obývacího pokoje. Jen co zahradník uviděl kouř vycházející ze svého domu, hned volal hasiče. Ti hned přijeli a začali stříkat vodu do okna, odkud kouř vycházel. Kouř ustal ale až po patnácti minutách, protože zahradník vzal dýmovnici XXL. Během těchto patnácti minut mohl zahradník zešílet. Hasiči ale úplně zbytečně plýtvali vodou, protože o žádný požár nešlo. Když hasiči vešli do zahradníkova domu a uviděli na zemi, v promočeném obývacím pokoji dýmovnici XXL, bylo vše jasné.

Usvědčili zahradníka z jeho vlastní chyby, která způsobila, že má promočený byt. A jako bonus mu naučtovali pokutu za zbytečný výjezd a za vodu, kterou proplytvali. Z toho zahradník zešílel. Řval na ulici na každého koho potkal až na něj zavolali jednotku převozu do blázince. Těsně před odvozem podepsal s jiným zahradníkem smlouvu o prodeji veškerého svého majetku za nula Kč. A ten druhý zahradník žil šťastně až do smrti i s krtčicí.

Pohádka o zelené husě

Byla jednou jedna zelená husa. Na husí poměry byla velmi inteligentní. Na farmě, kde žila, se jí vůbec nelíbilo. Skoro pořád byla zavřená ve velmi těsné kšeci.

Jednou se rozhodla, že uteče. Musela ovšem počkat, až nastanou příhodné podmínky. Jednou jel farmář na svém starém vrzajícím kole do blízké vesničky na nákup. Husa ovšem byla zase zavřená ve své malé kšeci. Kšec už byla notně zrezivělá, tak se jí husa snažila rozbít. Klovala do zrezivělého visacího zámku, snažila vykopnout dvířka kšece, ale nepomohlo to. Farmář se vrátil s nákupem a husa tedy nemohla ani pomyslet na útěk.

V noci se zase snažila dostat ven a tentokrát to vyšlo. Asi o půlnoci se zrezivělý visací zámek konečně rozpadl a husa mohla ven. Naposledy se tedy podívala na farmu a odletěla pryč. Letěla celou noc a byla už hodně unavená. Nakonec přistála na košaté vrbě u malého rybníčku na návsi v jedné vesničce. Tam také usnula. Ráno, hned jak se vzbudila, na ní stříleli nějací malí kluci z

praku. Jeden z nich křikl: „Hele to je divný pták. Je celý zelený! Asi je mu špatně. Sáhnu pro prak, a dám mu na frak!“

Ostatní se smáli, až za břicho popadali. Ten zlý kluk opravdu sáhl pro prak, ale než stihl vystřelit, husa uletěla. Letěla celý den, jak byla vystrašená, a zastavila se až když před sebou uviděla velkoměsto. Přiletěla do něj a brzy v něm zabloudila. Létala úzkými uličkami starého města i rušnými dopravními tepnami, ptala se na cestu holubů na panelovém sídlišti i na lánovním nádraží, ale bylo to marné. Asi týden bloudila po velkoměstě, než se na ní konečně usmálo štěstí. Jeden chytrý špaček, který si právě pochutnával na třešních v třešňovém sadě, jí poradil cestu domů.

Husa letěla celý týden, než konečně přiletěla na svou farmu. Husa si řekla, že už nikdy neuletí. I farmář se poučil a už nikdy husu nezavíral do té staré zrezivělé kšece, ani do žádné jiné, a huse dopřával jen volnost. A pohádka je konec.

O Kaštanovi

Byla jednou jedna malá chaloupka na Šumavě, v ní žili dva staří lidé - babička, jejíž třímetrové nohy byly postrach celé vesnice: sotva ji někdo viděl, utíkal s ječotem pryč a dědeček, který měl zahnutý nos do tvaru ulity. Ale lidé, kteří znali dědečka a babičku, věděli, že to byli lidé vzdělaní, upřímní a možná nejhodnější lidé na celé jejich rodné Šumavě. Děti neměli, ale když jim bylo kolem padesáti, adoptovali si vnučku a dali mu jméno Kaštan.

Když si totiž děda s babičkou nesli svého nového vnučku domů, spadl na něj právě tento plod ze stromu. Léta plynula, Kaštan nebo-li Kašta, jak mu lidé později začali přezdívat, rostl jako z vody. Byl chytrý a urostlý, dělal dědovi a babičce radost. Když bylo Kaštovi osmnáct, dědovi se ztratil jeho sametově černý a kouzelný pes Oříšek, kterého měl nade vše rád. Hledala celá vesnice, ale nenašla. Tak dědeček řekl: „Kašto, už jsi velký chlapec, běž do světa a najdi Oříška. Je to nejen kouzelný, ale také nesmrtelný pes, patřil už mému prapradědečkovi, který ho našel na kraji lesa a předávali jsme si ho z generace na generaci. Je možné, že se

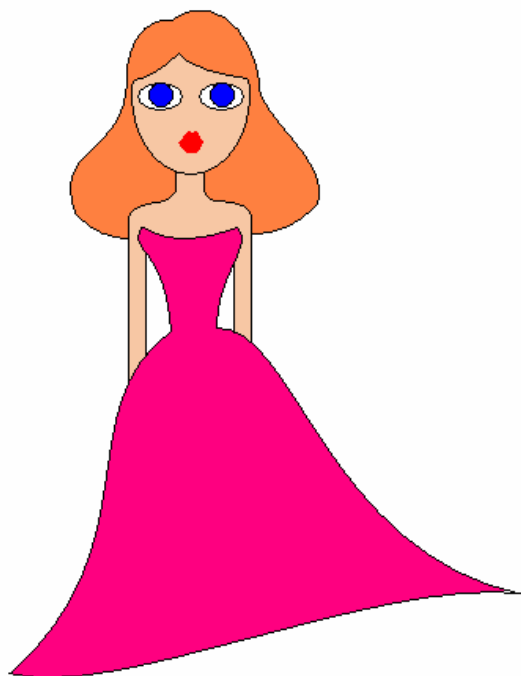
zaběhl hodně, hodně daleko. Eh, budeš to mít vsuktku těžké, chlapče. Jsi ale silný a mladý a dokážeš to, já už na takové cestování nemám síl“, pokýval děda svým zvláštním nosem. Kaštan se tedy rozloučil s dědou a babičkou a šel.

Jak Kašta hledal Oříška, putoval loukami i lesy, cestou necestou, polem nepolem, bažinou nebažinou v zimě i ve vedru, až potkal vousatého stařečka, který byl hodně smutný, Kašta se ho tedy zeptal, co se stalo. Stařeček povídá: „Ale, tři dny jsem nejedl, dáš-li mi něco k jídlu, nedám ti nic, protože nic nemám. To ti říkám předem. Ani nejsem kouzelný, takže ode mě rychle jdi pryč, protože ze mě žádná výhodička nekouká“. Kašta si pomyslel, že stařeček je asi hladem mimo, proč by mu měl něco dávat nebo proč by měl být kouzelný - vždyť je rád, že je rád, a rozdělil se s ním o poslední zbytek jídla.

„Jsem Dobromil Kouzlomil“, překvapil ho ale o chvíli později stařeček a nabídl mu ať si vybere nějaký dárek a přičaroval šestero prutů. Tři byly pravé, takže ze dřeva, a tři byly zlaté. Zlaté pruty se zablyštěly na slunci a stařeček nepatrně přimhouřil zkoumavě své oči: „Nu, ber zlato přece, co s obyčejnými pruty!“

„I stařečku, dědečku mechový, hlavo nadšená, já si přece žádný dárek nezasloužím. Pomohl jsem ti rád, přece tě nenechám umřít hladem“, odvětil rozhodně Kašta. Starý Dobromil se však nenechal odbýt a tak Kašta, aby se neřečko, aby neurazil, vzal si aspoň tři obyčejné pruty. Rozloučili se a Kašta pokračoval ve své nekonečné pouti.

Pruty ho však začaly brzy tížit, při dlouhé pouti je každý gram navíc znát, i když se to na první pohled nezdá. Odhodil první prut. „Jsem prut zkamenělec, na koho mnou zamáváš, ten se promění v kámen na půl hodiny. Zamáváš-li znovu dřívě, promění se zpátky“. „Ej, tebe si nechám“, odpověděl Kašta. Přemýšlel, že si nechá i zbylé dva pruty, po dalších deseti kilometrech však s úlevou odhodil druhý prut. „Jsem prut Pravdomluvků“, zašvitořil okamžitě odhozený prut a Kašta si jej nechal. Totéž se opakovalo po 25 kilometrech s třetím prutem, který se jasným hlasem po dopadu na pěšinu označil jako prut Životazpětdar. Ještě dlouho putoval a ptal se po svém psu. Když tu náhle nejen, že jaro vystřídalo zimu, nejen, že napočítal už sedmé království na své cestě, ale vše bylo jiné. Změnila se podoba krajiny, okolo pobíhala jiná zvířata, lidé byli vážnější, neochotní - ani vodu nepodali, a někteří vyloženě nebezpeční, protože ho dvakrát málem okradli, i když, pravda, neměli skoro o co. Snad „jen“ o ty pruty. Jednou ho přepadli nelitostní zbojníci. Kaštan tedy použil první prut, jinak by se z toho věru nedostal, zbojníci tedy zkameněli. Pak se

rozhodl zeptat na psíka svého dědečka v místním zámku. V zámku ale platilo pravidlo, že když do zámku vstoupí někdo cizí, bude popraven. A tak, nebohého Kaštu popravili. Ležel tu asi 3 dny na zemi, když přišla princezna z tohoto zámku a oživila prutem Kaštu. Kašta požádal princeznu, aby použila prut Pravdomluvka a zeptala se krále na Oříška. Kašta se zatím schoval. Ukázalo se, že král schovává nesmrtelného psa ve své pokladnici. Kašta ho rychle a tajně popadl a rychle pádíl ze zámku. Běžel a běžel do chaloupky a vrátil psa dědovi. Kaštanovi

Autopohádka

Byla jedna auta - Mustang, Ferrari, Trabant, Brouk, Tatra, Pikap, Lupo a Fiat.

Jednou se rozhodla, že pojedou na výlet.

„Ale kam pojedeme?“ zeptal se Mustang.

Nápady se hned začaly sypat:

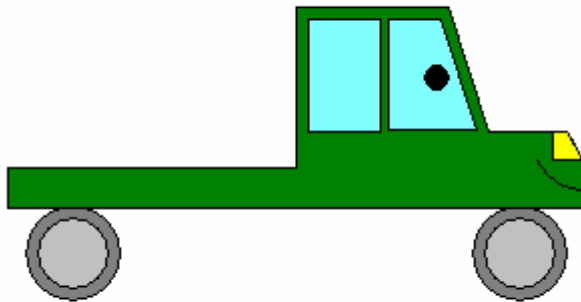
„Pojedeme do zoo!“

„Ale ne, k moři pojedeme!“

„Neplácej blbosti, lepší je nějaká hora nebo kopec.“

Auta se hádala, až nakonec Tatra dostala nápad:

„A co takhle do jeskyni?“

„Jó, do jeskyní, to je nápad!“ zajásala auta. A tak si zabalila do kufrů kanystry s benzínem a teplé deky, protože v jeskyních je zima. Když to měla připravené, dala se na cestu.

Ale cesta byla dlouhá a někteří začali reptat: „Měli jsme zůstat doma. Já do těch jeskyní nedojedu. Už nemůžu.“

„Vždyť už je to kousek,“ uklidňovali je ostatní, „tamhle za tím kopecem.“

Přestali tedy moudrovat a jeli dál.

Když tam konečně dojeli, zaplatili vstupenku a vjeli s průvodcem do jeskyní. S údivem si prohlíželi krápníky, které měly různé tvary.

Průvodce jim k tomu nejdříve něco povídal a

potom jim nechal chvíli na prohlížení. A když viděl, že se na něj nikdo z nich nedívá, nepozorovaně odešel. Auta si ničeho nevšimla až do chvíle, kdy se chtěl Fiat na něco zeptat. Otočil se a uviděl, že tam průvodce není.

„Kde je?“ vylekal se.

Auta se otočila.

„No jo, kde je, kam zmizel?“ Přestala si prohlížet krápníky a začala hledat průvodce. Ale tím se ještě víc do jeskyní zamotala. A najednou zhaslo světlo a kolem nich se rozprostřela úplná tma.

Všichni ztuhli. První se odvážil promluvit Mustang:

„Má někdo z vás baterku?“

„Já mám!“

„Já taky!“ ozvali se Ferrari a Lupo.

„To je dobře. Jeden pojedě vpředu a druhý vzadu.“

Udělal to tak, a jeli hledat průvodce nebo cestu ven. Bloudili a bloudili a najednou na Pikapa kápl.

„Pojedte rychle! Prší!“ polekal se.

Ale Tatra si zatukala na čelo. „Pikape, už jsi někdy viděl, aby v jeskyních pršelo? Já teda ne. To na tebe přece kápl z krápníku.“

Všichni se začali smát a Pikap taky. Potom jeli dál. Ale když už jeli dlouho a ještě nic nenašli, některá auta začala vzdychat:

„Ach, kdybych teď byl v garáži.“ řekl Fiat.

„Mně se chce spát.“ naříkal Brouk.

„Určitě najdeme cestu ven.“ uklidňovali je ostatní.

Nechali se tedy přemluvit a jeli dál. Když zase kus ujeli, Mustang najednou zavolal:

„Zastavte, podívejte se na ten krápník, je zajímavý.“

Ale ostatní mu odpověděli: „Teď na to není čas. Musíme se odtud co nejdříve dostat, jinak nám dojde benzín a co potom?“

*„Ale Mustang si řekl: „No co, tak se na něj podívám sám a pak je dohoním.“
A tak si jel krápník prohlédnout. Ten ho však tak zaujal, že zapomněl jet za ostatními, a když se pak otočil, s hrůzou uviděl, že je tam úplně sám. Začal volat, ale nikdo už ho neslyšel.
Mezitím se ostatní auta rozhodla, že už to takhle dál nejde.
Lupo řekl: „Rozdělíme se do dvou skupin po čtyřech. Každá skupina bude mít jednu baterku, takže jedna skupina pojedě s Ferrari a druhá se mnou.“
S Ferrari jel Brouk, Pikap a Fiat. S Lupem jela Tatra a Trabant.
„Někdo chybí - Mustang! Kde je?“ polekalo se Lupo.
„Určitě zůstal u toho krápníku!“ vzpomněla si Tatra.
„To je pravda,“ přisvědčilo Lupo. „Snad ho po cestě najdeme. Ale kdyby někdo z nás dřív našel cestu ven, přivolá pomoc a najde druhou skupinu.“
A tak si každá skupina zvolila cestu a vydala se po ní.
Ferrari a ostatní jeli nejprve v klidu. Najednou však uslyšeli zakvácení: „Aúúú!“
„Co to je? Tady snad straší?“ polekal se Pikap.
Ale to se jen Brouk bouchl o krápník, zaúpěl a lekl se: „Utíkejme! Někdo mě kyjem praštil do kapoty! Rychle pryč!“
Auta se vyděsila a vyřítila se kupředu. Přitom klopýtala o krápníky a ty je bouchaly do motorů. Jenže tím rychleji auta jela, protože myslela, že je někdo honí...
Mezitím auta z druhé skupiny jela v klidu, povídala si, ale přitom pozorně sledovala stěny jeskyní.
Najednou se Tatra zastavila a zašeptala: „Ticho! Něco slyším. Takové vrčení! A pořád se to přibližuje!!!“
„Já se bojím!“ vykřikl Trabant.
Za chvíli to už slyšeli všichni. Hluk se děsivě zesiloval, až úplně přehlušil jejich vlastní motory. Když už se obávali nejhoršího, ze tmy se vynořil....Mustang!!!
„Hurá! Už jsme našli Mustanga!“ zvolal Trabant, který se první vzpamatoval z překvapení.
Ostatní se začali smát a křičeli:
„Hurá, hurá, našli jsme Mustanga!“
Ten křik uslyšela první skupina, která odpočívala po tom namáhavém běhu.
„Slyšíte ten vítězný pokřik? Ať nás nedoženou! Honem dál!“ zakřičel Fiat a rozjel se.
Ostatní se vyřítili za ním.
Když už takhle pěkně dlouho uháněli, Ferrari zvolala: „Vždyť ani nevíme, co nás honí ani jestli nás vůbec něco honí. Zastavte!“
Auta se zastavila, rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že se nejspíš sama vyděsila. Rozesmála se.
Vtom začal Pikap vyděšeně pokřikovat: „Pomóóó!!! Pomóóó!!! Strašidloóóó!!!“
Podívali se směrem, kterým Pikap ukazoval. V dálce zpozorovali světýlko. A to se pořád přibližovalo.
Teď si mysleli, že už je s nimi opravdu konec. Dodali si odvalu, rozsvítili si dálková světla a vypravili se přímo proti němu. Světlo je úplně oslepovalo a hukot motorů ohlušoval.
Ucítili náraz a z obou stran se ozvaly výkřiky: „Au! Pomoc! Už nás má! Ách!“
Všichni se zarazili. Hlasy se jim zdály nějak povědomé! Ztlumili světla a udíveně se na sebe dívali.
„Jé, ahoj! To jste vy?“ první se vzpamatovalo Ferrari. „Pěkně jste nás vyděsili! A koukám, že jste našli Mustanga!“
A auta z obou skupin se s úlevou rozesmála.
Bloudí už další den. Najednou se Pikap zarazil. „Podívejte, světlo!“
„Že by další strašidlo?“ zasmálo se Ferrari.
„Já se bojím.“ řekl Fiat.
Jeli tedy pomalu dál, když najednou Tatra vykřikla: „Vždyť to už je východ z jeskyní!“
Všichni začali jásat, až nakonec Ferrari řeklo: „Budte ticho! Zkusíme se tam co nejtíšeji dopřít, zdá se mi, že tam někdo stojí. Co když na nás číhá?“
Všichni zpomalili. Přijeli blíž a postavili se tak, aby na ně nebylo vidět. „Vždyť je to náš průvodce!“ zašeptala Tatra. „To nám musí vysvětlit! Překvapíme ho!“ rozlobil se Trabant. Kývl na sebe a všichni se na průvodce vrhli. „Proč jsi nás tam nechal? A proč jsi nám tam úplně zhasl? Vždyť jsme tam mohli zůstat navždycky!“*

„Počkejte! Nechte mě! Všechno vám řeknu! Někdo mě poslal, ale já nevím kdo a proč.“ Ještě chvíli se snažili z něj něco vytáhnout, ale Lupo nakonec řekl: „To nemá cenu. On opravdu asi nic víc neví. Pojďme domů, odpočijme si a pak to vyřešíme.“

„Máš úplnou pravdu. Už jsme všichni unavení.“ řekl Mustang.

A tak jeli ke garáži. Když tam přijeli, poznali, že něco není v pořádku. Přijeli blíž a uviděli, že v garáži je Bagr, vyhazuje všechny věci ven a je pořádně rozzlobený. Všichni na to nechápavě zírali, ale proč to Bagr dělá, to netušili. Tíse se tam přiblížili. Bagr je uviděl a málem omdlel.

„Vvy jsstte ttaddy?!“ vykřikl.

„Jo, jsme tady, ale co tu děláš ty?“ ptal se nechápavě Fiat.

„Hledám svůj poklad! Dejte mi ho, jinak vám zbořím garáž!“ odpověděl mu nazlobeně Bagr.

„Ale Bagře, my žádný poklad nemáme. Ani jsme žádný nenašli, když jsme kopali základy pro garáž.“

„To je blbost! Vím určitě, že tu někde je.“

„A nespílel sis místo?“

Bagr se zamyslel, kroutí hlavou a něco si bručí. „Hmm, to je možné. Že by to bylo kousek dál? Hmm, možná že jo.“

Auta se chvíli radila a Lupo nakonec řekl: „Tak víš co Bagře? Táhle o kus dál jsme si chtěli vykopat studnu. Vykopej nám ji a třeba najdeš poklad.“

„To je dobrý nápad, pojďme na to,“ souhlasil Bagr.

Tak jim Bagr vykopal studnu a skutečně, našel poklad. Auta měla obrovskou radost.

„Děkujeme!“ řekli Mustang, Ferrari, Trabant, Brouk, Tatra, Pickup, Lupo i Fiat.

Bagr zářil radostí a všem se omlouval za to, co jim provedl v jeskyních. Auta mu řekla: „To nevadí Bagře. My se na tebe nezlobíme.“

Potom se s Bagrem rozloučili, zajeli do garáže a konečně si pořádně odpočinuli.

Obsah

<i>Saligaj</i>	2
<i>Donekonečna aneb Genetická pohádka</i>	6
<i>R1.A - na výletě v čase</i>	7
<i>Démon z kostelní lavice</i>	10
<i>Eragon a Safira</i>	11
<i>!POZOR!</i>	13
<i>Královna Armin</i>	14
<i>Pohádka o Myši</i>	15
<i>Krtčí příběh</i>	16
<i>Pohádka o zelené huse</i>	17
<i>O Kaštanovi</i>	18
<i>Autopohádka</i>	20
<i>Šachový souboj</i>	23
<i>Malý lesní skřítek</i>	24